

De *Zwarte* Lotus

De *Zwarte* Lotus

Dylan Janssen

Schrijver: Dylan Janssen
Coverontwerp: Dylan Janssen
ISBN: 9789403662374
© Dylan Janssen

HOOFDSTUK 1

Het is avond. Op de weg is niemand te bekennen. Dan wordt de stille duisternis verstoord door een luid geluid. Tussen de bomen worden koplampen zichtbaar. Een auto komt op hoge snelheid aanrijden en slaat een bospad in. Aangekomen bij een open plek tussen de bomen komt de auto tot stilstand. De koplampen worden gedimd en drie man stappen uit. Twee hebben dezelfde bouw. De derde, Max, wenkt waardoor de andere twee vervolgens de kofferbak van de auto openen.

Dan twijfelen ze voor een moment. Uit de kofferbak kijken twee ogen hun angstig aan. Jens kijkt vragend, weg van de ogen, naar Max.

“Laten we dit snel afhandelen, kom op!”, zegt Max met een onzekere ondertoon.

Jens heeft zijn twijfels, *“Waarom moeten we dit doen?!”*.

Max twijfelt voor een moment, *“Dit is het beste voor de boerderij. Kevin heeft ons verraden!”*.

Kevin kijkt toe hoe de mannen over zijn lot discussiëren. Het zweet loopt over zijn voorhoofd en de touwen snijden in zijn polsen en enkels.

“Maar het waren slechts speculaties! We weten niets zeker!”, stelt Jens.

Devon wrijft zijn handen warm. Afwachtend kijkt hij van zijn grote broer naar Max die langs de auto ijsbeert. Hij haalt de handen door het haar, zichtbare frustratie is van zijn gezicht af te lezen. Dan blijft hij staan bij de kofferbak. Na kort oogcontact met Kevin draait hij zich om en verandert zijn houding en blik.

“We doen dit omdat ik het zeg, begrepen?”, zegt hij dan op een koude, strenge toon.

Jens knikt en kijkt dan naar Devon, *“Help me met tillen, pak zijn benen”*.

Samen tillen ze Kevin uit de kofferbak en laten hem rechtop zitten op de rand. Max snijdt het touw om zijn enkels door. Hij snijdt een stuk vel met het touw mee waardoor Kevin het uitschreeuwt, zover dat kan met de tape voor zijn mond.

“Meekomen!”, zegt Max op kille toon.

De twee broers ondersteunen Kevin met lopen terwijl ze met Max voorop verder het bos inlopen. Na een paar honderd meter stoppen ze. Kevin wordt losgelaten door de broers en valt op zijn knieën in de modder.

“Je krijgt nog één kans! Waarom heb je ons verraden?!”, roept Max.

Kevin doet zijn best om antwoord te geven maar door de tape op zijn mond, lukt dit niet. Dan realiseert Max zich dat de tape nog op zijn mond zit. Hij lacht en trekt de tape van zijn mond, waarop zijn gezicht even vertrekt van de pijn.

“Mijn fout”, zegt Max lachend, *“Nu kan je antwoorden”*.

In paniek kijkt Kevin om zich heen, hij hoort het geluid van de natuur overal om zich heen. Dan zucht hij. *“Ik heb jullie niet verraden, geloof mij nou!”*, smeekt Kevin met trillingen in zijn stem. Max schudt zijn hoofd, het was duidelijk niet het antwoord wat hij wilde.

“Alle aanwijzingen leiden naar jou, Kevin, leg dat eens uit”.

Kevin probeert op te staan maar wordt dan tegen zijn gezicht geslagen waardoor hij terug op zijn knieën valt. Met zijn polsen aan elkaar gebonden grijpt hij naar zijn gezicht, *“Auw”,* roept hij, *“Ik weet hoe het eruit ziet maar ik was het niet! Echt niet! Ik zou de boerderij nooit iets aandoen!”*.

Max zucht, hij haalt zijn handen door zijn haar en kijkt Kevin aan, *“Ik geloof je niet”*. Hij is teleurgesteld in het feit dat Kevin tegen hem liegt. Hij pakt zijn pistool uit de achterkant van zijn broek, waar het verstopt zat onder zijn trui en schiet zonder enige twijfel Kevin door zijn hoofd. Devon krimpt kort ineen wanneer hij het luide schot hoort. Hij kijkt om en ziet daar Kevin liggen met een kogel door zijn hoofd.

Jens ziet dit en vertelt zijn broertje dat hij de andere kant op moet kijken. Dit doet hij.

“Zorg ervoor dat ze dit lijk niet meer vinden”, commandeert Max.

“Ik doe het wel Devon, blijf jij maar bij Max en start alvast de auto”.

Jens pakt de benen van Kevin beet en sleept hem verder het bos in. Hij verdwijnt in de duisternis. Devon loopt met Max naar de auto toe. Wanneer Devon de auto opendoet pakt Max een sigaret uit zijn zak en gaat tegen de auto staan. Dan wordt de auto gestart. Wanneer de sigaret bijna op is komt Jens aanlopen, hij heeft modder overal op zijn kleding en handen zitten.

“Het is geregeld, niemand zal hem vinden”.

“Mooi, ik vertrouw je hierop, laten we teruggaan naar de boerderij”, zegt hij terwijl hij in de auto stapt.

Niet veel later komen ze aanrijden bij de oprit van de boerderij van De Zwarte Lotus. Wat ligt in een diep, donker bos, ver weg van al

het menselijke contact. Slechts één weg wat er naartoe leidt. Devon parkeert de auto voor de grote boerderij en stapt met de andere uit. *“Zorg ervoor dat iedereen naar de verzamelplaats komt”*, commandeert Max, *“Ik heb een toespraak die ik moet geven”*. *“Zullen we doen”*, reageert Jens.

Max knikt en verlaat dan de twee broers. Zodra hij weg is komt de monteur van de groep op hun aflopen, je ziet aan hem dat hij net gewerkt heeft. Hij is benieuwd of Kevin zijn straf heeft gekregen, dit bevestigt Jens. Dan wordt hij geroepen door zijn beste vriend, die ook monteur is, hij sluit het gesprek af en gaat zijn vriend helpen. Wanneer de broers weer alleen zijn kijkt Devon bedroefd.

“Ik kan nog steeds niet geloven dat we Kevin hebben vermoord vanwege speculaties”, zegt hij met schuldgevoel.

“Het is niet anders Devon”, hij zucht, *“Beter hij dan wij”*.

“Ik voel mij ergens wel schuldig”.

“Laat het gaan”, zegt hij terwijl hij zijn schouder tegen die van Devon bonkt, *“Hij wist waar hij aan begon”*.

Devon weet dat dit waar is maar vind het niet leuk om het toe te geven. Jens merkt dit maar doet er niets bij. Jens geeft hem een schouderklop en vertelt hem dan dat hij de mensen gaat verzamelen voor de toespraak. Ze omhelzen elkaar en splitsen dan op.

Devon besluit om naar binnen toe lopen waar hij Kasper en Ryan tegenkomt, zijn beste vrienden.

“Hoe was de reis met Max?”, vraagt Ryan direct.

“Moeilijk, zoals verwacht”.

“Ik kan nog steeds niet geloven dat Kevin de boerderij heeft verraden”, zegt hij bedroefd.

“Het waren slechts speculaties. Als dit wettelijk was gegaan was Kevin vrijuit gegaan”, verkondigt Kasper, *“Helaas is het hier de wil van Max”*.

Dan bedenkt Devon zich opeens dat hij iedereen naar de verzamelplaats moest sturen samen met Jens voor de toespraak. Hij vertelt dit aan zijn vrienden en zegt dat ze er naartoe moeten gaan voordat Max boos wordt. Met zijn drieën lopen ze dan naar de verzamelplaats toe in de tuin van de boerderij.

Ze komen als laatste aan op de verzamelplaats, een groot groen oppervlakte. Lantaarnpalen vormen een ronde vorm waarin de mensen staan. Voor die mensen staat een podium met daarop een grote stoel. Max zit in die stoel terwijl Jens naast hem staat. Terwijl Kasper en Ryan tussen de mensen gaan staan sluipt Devon

voorzichtig naar het podium toe. Hij klimt erop en gaat naast zijn broer staan, die hem vragend aankijkt. Jens fluistert, *“Je bent laat”*. *“Sorry”*.

Plotseling staat Max op uit zijn stoel, hij stapt naar voren toe bij het podium en kijkt zijn mensen met een strakke ijzeren blik aan. *“Bedankt voor jullie komst!”*, hij zucht teleurgesteld, *“Wij zijn erachter gekomen dat Kevin Mackie de boerderij heeft verraden en ons in groot gevaar heeft gebracht! Voor de veiligheid van ons allen heeft dit verraad zijn leven gekost! Toen ik erachter kwam, was ik er kapot van! Ik beschouwde Kevin als een vriend, als familie, hij was mijn broeder... maar toch! Toch moest ik deze lastige keuze maken. Gelukkig werd ik ondersteund door twee van mijn beste kameraden. De gebroeders Driessen. Zij zijn daarom ook mijn rechterhanden geworden, mijn adviseurs! Laat dit ook een waarschuwing zijn... als wij erachter komen dat iemand zich tegen de boerderij keert, tegen De Zwarte Lotus, zullen zij hetzelfde lot ondergaan als Kevin. Laat Kevin een voorbeeld zijn! Jullie mogen gaan!”*.

Mensen klappen. Dan loopt de verzamelplaats weer leeg. De stilte van de nacht keert terug. Kasper en Ryan staan bij elkaar, ze zien er verontwaardigd uit.

“Ik kan niet geloven dat mensen deze bullshit geloven”, fluistert Kasper.

Ryan kijkt voorzichtig om zich heen door die opmerking. *“Houdt je mening voor je, voordat iemand ons hoort. Je wilt niet zo eindigen als Kevin”*.

“We hebben het hier later wel over”, reageert Kasper, niet wetend dat zij worden afgeluisterd door Finn.

Niet veel later zitten Jens, Devon, Ryan en Kasper in de kamer van Devon. Ze zitten om een tafel heen met een drankje in hun handen. De kamer is rommelig, het bed is niet opgemaakt en foto's van herinneringen hangen op de muur. Een grillige stilte hangt in de kamer. Jens neemt een slok van zijn drankje en zet het dan neer op de tafel voor hem waardoor hij de stilte verbreekt.

“Dus, wat vonden jullie van de speech?”, begint Jens opeens.

“Ik vind het een bullshit speech. Ik snap niet dat mensen zo dom zijn dat ze niet inzien wat voor een persoon Max echt is”, snauwt Kasper.

“Sommige mensen zien het maar willen het niet toegeven”.

Opeens gaat Ryan rechtop zitten.

“Dat plan waar jullie het over hadden, voordat Kevin gepakt werd... gaat het nog door?”, vraagt hij aan Jens.

“Welk plan heb je het over?”

“Het plan om met een klein groepje Max te verlaten. Een plek waar Max niet de baas van is”

“Nee, dat plan gaat niet meer door. Nadat Kevin gepakt was hield dat plan op... voor nu blijven wij bij De Zwarte Lotus, we zien wel wat daarna gebeurt”

Ryan kijkt bedenkelijk, *“Niets voor jou om zomaar op te geven Jens. Wat heeft je van gedachten laten veranderen?”*

“Dingen veranderen Ryan, niets wat wij eraan kunnen doen. Voor nu is dit onze beste optie”

“Ik vertrouw je Jens, dat weet je. Ik hoop alleen dat je niet de verkeerde keuze aan het maken bent”

“Daar hoeft jij je geen zorgen om te maken Ryan”

Ryan staat op en opent de deur, net voordat hij naar buiten loopt, draait hij zich om naar Jens. *“Ik hoop het”*

“Als jullie ooit een nieuw plan nodig hebben, jullie kunnen mij altijd bereiken. Ik help met liefde”, suggereert Kasper aan Jens.

“Bedankt Kasper, dat waarderen we”

Kasper knikt, staat op en verlaat dan de kamer.

Zodra hij de kamer heeft verlaten kijkt Devon bedenkelijk naar zijn broer.

“Van waar die blik broertje van me?”

“We kunnen ze vertrouwen”

“Zolang wij niet weten wie Kevin erbij heeft genaaid kunnen wij niemand vertrouwen... niemand behalve elkaar”

“Hoe wil je dit gaan aanpakken?”

“Geen idee. Ik moet daar nog een oplossing voor zien te verzinnen”

“Je hoeft niet alles alleen te doen. Dat weet je toch Jens?”

“Dat weet ik. Maak je geen zorgen om mij broertje, ik kan het aan”

Jens staat op en omhelst Devon. Dit gaat Devon een warm en veilig gevoel. Daarna verlaat hij de kamer. Zodra iedereen de kamer uit is gaat Devon op zijn bed liggen. Hij sluit zijn ogen en valt in slaap.

Diezelfde avond staat Kasper in de keuken een broodje te maken met daarop kaas. Terwijl hij bezig is komt Finn de keuken inlopen, hij gaat naast Kasper staan en leunt tegen het aanrecht.

“Kasper”

“Finn”

“Ik hoorde wat je zei”

Kasper schrikt van wat Finn zegt maar probeert het niet te laten merken. Hij probeert kalm te blijven.

“Waar heb je het over?”

Finn komt dichterbij Kasper staan.

“Ik hoorde wat je zei over Max tijdens die toespraak, dat je het bullshit vond”.

Je ziet de schrik in Kasper zijn ogen. Hij kijkt weg en gaat verder met zijn broodje.

“Ik weet niet waar je het over hebt Finn. Ik heb niets gezegd tijdens die toespraak”.

“Je hoeft niet tegen mij te liegen Kasper. Je weet dat ik daar doorheen kijkt”.

“Zoals ik eerder zei: ik weet niet waar je het over hebt en als je het niet erg vindt, ga ik terug naar mijn kamer”.

Kasper pakt zijn broodjes in zijn handen en wil de keuken verlaten. Net voordat hij weg kan lopen, houdt Finn hem tegen door voor hem te gaan staan.

“Onthoud Kasper. Je bent niet de enige met die mening hier”.

Finn stapt opzij waardoor Kasper de keuken kan verlaten. Hij gaat naar zijn kamer toe. Zodra Kasper de keuken heeft verlaten loopt Finn naar het beleg toe en pakt een plakje kaas, die eet hij op terwijl hij de keuken verlaat met een lach op zijn gezicht.

De volgende ochtend staan Max en de gebroeders Driessen om een tafel heen in het kantoor van Max. Op de tafel voor hen ligt een kaart met daarop een route naar een groot rood kruis.

“Wat jullie hier voor jullie zien is een kaart met daarop de locatie van The Veterans MC, een motorbende niet ver van hier die onze goederen steelt. Ik wil dat wij met een klein groepje naar The Veterans gaan voor een gesprek”, commandeert Max.

“Wat voor een gesprek?”, vraagt Jens direct.

“Een net gesprek van groep tot groep. Willen zij niet meewerken... zullen wij minder netjes worden”.

“Hoeveel man wil je hebben?”, vraagt Devon.

“Wij drie en nog twee andere. Vijf is genoeg voor nu”.

“Voor nu?”, reageert Jens.

“Als ze niet meewerken... komen we terug met een leger”, Max kijkt Devon aan, *“verzamel de mensen... we vertrekken over een uur”*, waarop Devon knikt en het kantoor verlaat.

Jens loopt naar de deur van het kantoor toe en sluit hem terwijl Max achter zijn bureau gaat zitten.

“Jij mag ook gaan Jens”.

“Is dit verstandig om te doen Max?”.

“Wat bedoel je?”.

“Is het verstandig om een oorlog te starten met The Veterans”.

“Zij begonnen toen ze aan onze goederen gingen zitten. Maak je geen zorgen Jens, alles komt goed”.

Een uur later staan Max, Jens, Ryan, Finn en Devon klaar op de oprit bij het busje om te vertrekken. Ze hebben allemaal een pistool bij zich, verstopt onder hun shirt. Voordat ze vertrekken vraagt Finn waar ze heen gaan, hij krijgt geen antwoord. Ze stappen het busje in en rijden dan richting The Veterans.

Op de boerderij van De Zwarte Lotus zit Kasper op de bank naar de TV te kijken in de woonruimte wanneer Emma en Mikey opeens bij hem komen zitten. Mikey slaat zijn arm om Kasper heen wat hij duidelijk niet leuk vindt.

“Wat ben je aan het kijken Kaspertje?”, vraagt Mikey met een lach op zijn gezicht.

“Televisie...”, reageert Kasper terwijl hij Mikey zijn arm van hem afhaalt, *“Wat willen jullie van mij?”*.

“Waarom doe je nou zo? Vind je ons niet gezellig?”.

“Ik vind het hartstikke gezellig met jullie maar wat willen jullie van mij?”, antwoordt hij op een sarcastische toon terwijl hij hun boos aankijkt.

“Doe eens gezellig tegen je vrienden Kasper!”, snauwt Emma opeens.

“Zijn wij vrienden dan?”.

“We zijn allemaal deel van deze boerderij Kasper”, reageert Mikey, *“maar is goed... we zullen je met rust laten”*.

Kasper laat zien dat hij dit waardeert. Mikey en Emma staan op en verlaten de woonruimte.

Ondertussen komen Max en zijn mensen aanrijden bij The Veterans. Ze parkeren het busje op een verlaten parkeerplaats dicht bij The Veterans en stappen met zijn vijven uit. Jens loopt naar Max toe en gaat naast hem staan. Hij vraagt zich af hoe zij dit gaan aanpakken. Dan wordt het plan van Max duidelijk, hij wil, heel simpel, gewoon naar de hoofdingang lopen.

Vol zelfvertrouwen volgen ze Max naar de ingang van The Veterans toe. Wanneer zij daar aankomen zien ze een verlaten autokerkhof van een andere hectare groot, met in het midden een groot clubhuis. Een groot hek is neergezet als omheining met bewaking bij alle ingangen. Het pad naar het clubhuis is mooi bijgehouden maar alle dingen eromheen zijn aan de natuur overgelaten. Zodra de groep aankomt bij de ingang worden zij staande gehouden door twee bendeleden.

“Wie zijn jullie?”, vraagt één van hen direct aan Max.

“Doe niet dom. Jullie weten wie wij zijn, wij zijn De Zwarte Lotus”.

“Wat moet De Zwarte Lotus hier bij ons? Op ons terrein?”.

“Wij willen spreken met jullie baas. Hij heeft ons iets uit te leggen”.

“Sorry, de baas heeft geen tijd voor jullie”.

Max zucht, hij krabt aan zijn voorhoofd en kijkt om zich heen. Uit het niets slaat hij het bendelid in zijn gezicht waardoor hij tegen de grond klapt. De anderen pakken meteen hun pistool beet en richten het op de 2 benedeleden. Max vertelt ze dat zij geen domme dingen moeten gaan doen en hij eist een gesprek met de baas. Voorzichtig staat één van de benedeleden, Jeffrey, op, hij pakt zijn shotgun van zijn rug af en kijkt Max met een strenge blik aan. Ze staren elkaar intens aan. De spanning begint te stijgen tussen de groepen.

“Ik denk dat jij heel even goed moet nadenken voordat je nu iets gaat doen”, dreigt Max.

Jeffrey spuugt naar de grond en stapt naar voren toe, hij staat nu dichterbij Max.

“Is dat zo?”.

Net voordat ze met elkaar op de vuist gaan springt het andere bendelid ertussen. Hij houdt beide mannen tegen.

“Heren, heren, dit is nergens voor nodig”, zegt hij.

“Hij begon Roy!”.

“Jeffrey, doe je wapen weg. Het maakt niet uit wie er is begonnen, wij zoeken geen ruzie met De Zwarte Lotus”.

Jeffrey twijfelt erg maar stopt dan toch zijn shotgun terug op zijn rug en doet een stap naar achteren. Roy geeft aan dat hij ze naar de baas brengt, waarop Max knikt met een grijns op zijn gezicht.

Ze stoppen hun wapens weg en volgen Roy dan richting het kantoor van de baas. Op weg daarnaartoe ziet de groep hoe de bende leeft. Ze zien overal motoronderdelen liggen, mensen die aan het werk zijn, tijdschriften en dartborden met pijltjes erin. Wanneer ze aankomen bij het kantoor klopt Roy op de deur en opent hem. In het kantoor zien zij Maurice en Edwin zitten die bezig zijn met papierwerk.

“Wat moet dit voorstellen?”, vraagt Maurice, *“Wie zijn dat?”.*

Roy legt uit wie dit zijn aan zijn baas die hem vervolgens het kantoor uitstuurt. Roy twijfelt maar luistert dan toch. Hij sluit de deur achter zich.

“Dus... wat doet een... clubje... als De Zwarte Lotus bij ons?”, vraagt Maurice dan aan Max.

Zonder antwoord te geven op die vraag pakt Max zijn pistool uit zijn binnenzak en richt het op de benedeleden. De anderen doen hetzelfde. De paniek schiet in hun ogen.

“De volgende keer dat je mijn boerderij zo een vieze naam geeft, zullen ze jouw brein van die muur af moeten schrapen”, dreigt Max. “Begrepen... wat moet jouw boerderij hier?”.

“Jouw manschappen zijn verantwoordelijk voor het onderscheppen van mijn goederen. Daar houd ik niet zo van Maurice”.

Maurice kijkt verbaasd. Hij weet duidelijk niet waar Max het over heeft, hij kijkt Edwin vragend aan.

“Ed, weet jij hier iets vanaf?”.

“Ik heb geen idee waar zij het over hebben”.

Maurice richt zijn blik weer op Max, *“Welke goederen hebben jullie het over?”.*

“Onze goederen. Die bedoeld waren voor De Zwarte Lotus”, Max laat zijn wapen rustig zakken, hij lijkt opeens erg rustig, “Luister... ik wil geen ruzie met The Veterans, dat is onze tijd niet waard... alleen zou ik het zeer op prijs stellen als jullie ermee stoppen en ons onze goederen teruggeven. Doen jullie dit niet, zullen wij het op een andere manier moeten terugpakken”.

“Welke manier is dat?”.

Max begint met zijn wapen in zijn hand te spelen terwijl hij Maurice aankijkt, *“Geloof mij maar, daar willen jullie niet achter komen... dus vertel op, waar zijn mijn goederen!”.*

“Heb je iets van een lijstje voor mij? Dan kan ik checken of wij die goederen nog hebben liggen”.

Max draait zijn hoofd naar Jens, *“Zorg jij even voor een lijstje voor deze twee heren?”.*

Jens loopt naar het bureau toe, pakt één van de papieren van een stapel en draait het om. Daarna pakt hij de pen uit Maurice zijn hand en begint hij een lijstje te schrijven. Maurice weet niet hoe hij moet reageren. Edwin kijkt bezorgd naar zijn baas. Wanneer Jens klaar is met schrijven schuift hij het briefje naar Maurice toe. Direct begint hij het te lezen. Nadat hij klaar is met lezen, staat hij op. Hij geeft aan dat ze hem moeten volgen. De groep volgt hem naar de opslag van The Veterans. Zodra ze aankomen bij de opslag zien ze alle goederen liggen. Max kijkt Maurice met een vies lachje aan.

“Ik ben blij dat je zo goed met ons meewerkt”.

“Wij willen geen ruzie met jullie”.

“Mooi... help ons met deze goederen inladen in de auto, alsjeblieft”.

Maurice knikt, daarna draait hij zijn hoofd naar Edwin toe.

“Verzamel wat mensen hiervoor”, waarop Edwin knikt, “Kan ik jullie ondertussen thee of koffie aanbieden?”.

“Natuurlijk... Ryan, Finn, blijf bij deze Edwin en zorg ervoor dat alles goed gaat. Jens, Devon, kom met mij mee”.

Dan loopt Max met de rest richting de keuken.

Eenmaal in de keuken aangekomen zien ze een bendelid aan de tafel zitten met een koekje in zijn handen. Hij vraagt meteen aan zijn baas wie dit zijn. Maurice antwoordt en stuurt hem naar Edwin toe om te helpen. Het bendelid staat op, smeert zijn handen af aan een doek en verlaat de keuken. Max en zijn mensen kijken verkennend rond.

“Jullie mogen gaan zitten hoor”.

Ze kijken Maurice aan, knikken en gaan zitten. Ongeduldig zitten ze aan de tafel, Maurice merkt dit op. Dan vraagt hij of ze liever koffie of thee willen. Ze willen koffie. Hij loopt naar het koffiezetapparaat en zet hem aan. Hij maakt drie koppen koffie, voor zichzelf pakt hij een glas en vult het met water waar hij een slok van neemt.

“Ik zal kijken of ik erachter kan komen wie jullie goederen heeft gestolen en ervoor zorgen dat hij een gepaste straf krijgt”.

“Als je de dader vindt, stuur hem naar mij zodat ik zelf een gepaste straf aan hem kan geven. Dat is wel zo terecht, vind je ook niet?”, reageert Max.

“Wat ga je met hem doen, als ik vragen mag?”.

“Dat is niet jouw probleem. Zorg er gewoon voor dat hij bij mij terecht komt”.

Je ziet de twijfel in Maurice zijn gezicht, *“Ik- Ik zal mijn best doen”.*

“Ik verwacht dat het snel geregeld wordt”.

Ondertussen bij het busje staan Ryan en Finn toe te kijken hoe de goederen worden ingeladen. Wanneer de laatste doos in het busje is gezet, sluit Finn de deuren. Hij kijkt de bendeleden met een grijns aan.

“Bedankt voor jullie medewerking”, zegt hij.

“Jullie hebben geluk dat Maurice met jullie meewerkt”, snauwt Jeffrey opeens, *“Ik had jullie dit spul nooit gegeven”.*

“Jeff, mond dicht!”, roept Roy op een felle toon. Jeffrey schrikt hiervan.

“Nee, nee, laat hem maar praten. Ik ben wel benieuwd naar wat hij te zeggen heeft”, zegt Finn met een grijns op zijn gezicht terwijl hij voor Jeffrey gaat staan. Ze kijken elkaar met een strakke ijzeren blik aan. Beiden houden ze hun hand in hun zak, alsof ze er iets uit willen pakken.

“De Zwarte Lotus doen alsof ze boven iedereen staan, doen alsof zij de beste zijn... jullie zijn hetzelfde als iedereen, niet beter! Jullie verdienen het niet om al deze spullen te krijgen”.

“Een grote mond voor een klein ventje”.

“Probeer mij niet te kleineren, mannetje, dat lukt je niet”.

“O nee, nu word ik echt bang, sorry jochie”, reageert Finn sarcastisch terwijl hij zijn pistool uit zijn zak pakt en hem duidelijk laat zien aan Jeffrey, “Het is dat ik mij van Max moet inhouden, anders had je hier nu niet meer gestaan”.

Door die reactie begint Jeffrey te grijzen. Net voordat Finn erop in kan gaan komt Ryan tussen hun instaan.

“Genoeg! Beiden! Dit gekibbel is voorbij! Jullie lijken net twee vrouwen!”.

Finn laat dan zijn pistool zakken en stop hem weg.

“Goedzo, luister naar je vriend”, zegt Jeffrey meteen.

“Jeffrey, genoeg!”, roept Roy.

“We zijn klaar hier, laten we de anderen halen”, zegt Ryan.

In de keuken zitten Max en de anderen te genieten van hun kop koffie wanneer Ryan samen met Edwin naar binnen komt lopen. Hij verteld dat alles gelukt is. Max knikt en staat dan op, hij bedankt Maurice voor zijn medewerking en herinnert hem nog even aan hun deal. Dan worden ze door Edwin naar buiten gezet.

Een aantal minuten later komen ze aan bij het busje, ze stappen in en rijden terug naar de boerderij. Zodra ze weg zijn gereden spuugt Jeffrey naar het wegrijdende busje toe. *“Ik mag ze niet”,* zegt hij tegen Roy.

“Mond houden Jeff”.

Wanneer Max en zijn mensen thuis aankomen, parkeren ze het busje en stappen ze uit. Max commandeert Finn en Ryan dat ze de goederen op de juiste plek moeten leggen. Dit doen ze. Daarna lopen Jens, Devon en Max richting het kantoor van Max. Op hun weg daarnaartoe komen ze de twee monteurs tegen.

“Jullie zijn terug!”, zegt hij vol vreugde.

“Thomas, Caleb, ga Ryan en Finn helpen bij de busjes”, commandeert Max.

Ze knikken en lopen dan richting het busje. Max en de gebroeders Driessen lopen door totdat ze bij het kantoor aankomen, ze sluiten de deur en gaan aan het bureau zitten.

“Wat wil je bespreken?”, vraagt Jens aan Max.

“We moeten The Veterans in de gaten houden. Als het nog eens gebeurd keren wij terug naar hun, met meer man en meer wapens”.

“Een oorlog lost niet altijd iets op”.

“We moeten laten zien wie hier de baas is, wij zijn dat, De Zwarte Lotus zijn dat”.

“Ik denk dat ze dat wel weten nu”.

“Met die blikken op hun gezicht? Ja, ja ze weten het... jullie mogen gaan”.

Jens opent de deur van het kantoor, waarna hij samen met Devon vertrekt.

Paar minuten later zitten de gebroeders Driessen op Devon zijn kamer. Ze zien er moe uit door hun drukke dag.

“Denk je dat hij echt een oorlog zou starten?”, vraagt Devon.

“Geen idee... Max kennende is hij ertoe in staat”, zucht hij,

“Hopelijk gebeurt het niet... er zullen dan veel slachtoffers vallen”.

“Ik denk dat Max dat ook wel weet toch?”.

“Ik hoop het”.

Op datzelfde moment in de woonruimte zitten Ryan, Finn en Kasper uitgeput op de bank. Overal in de woonruimte zijn mensen bezig met darten, poolen of andere dingen. Dan vraagt Kasper hoe het was bij The Veterans. Ryan legt uit wat er is gebeurd, hij vertelt ook over de driftkikker van die groep waardoor dingen bijna uit de hand liepen. Opeens komen Mikey en Emma de woonruimte inlopen, ze gaan samen bij de anderen zitten.

“Waar hebben we het over dames?”, vraagt Mikey direct.

“The Veterans”, antwoordt Ryan.

“A juist, Thomas en Caleb vertelden mij erover ja. Jammer dat er geen oorlog is ontstaan... ik had wel zin in een klein gevecht”.

“We hadden naar het plan van Jens moeten luisteren...”, zegt

Ryan.

“Welk plan?”.

“Ik ben nu ook wel benieuwd”, zegt Finn tegen Ryan.

“Oh wat? Oh geen plan hoor. Niets waar jij je zorgen om hoeft te maken”.

“Waar ging het over?”, vraagt Mikey.

“Niets bijzonders... ik ga slapen, ik ben kapot”.

Ryan staat vlug op en verlaat de woonruimte. Mikey en Finn kijken hem beide vragend aan terwijl hij wegloopt.

“Kaspertje, weet jij waar hij het over heeft?”, vraagt Mikey meteen.

“Ik zou het niet weten Mikey”.

“Oké Oké, laten we gaan Emma. Deze mensen willen toch niet met ons praten en wij moeten nog wat dingen regelen”.

Emma en Mikey staan op en verlaten de woonruimte dan. Kasper kijkt met een bezorgde blik om zich heen, hij haalt zijn handen door zijn haren en gaat weer televisiekijken.

Diezelfde avond komt Max zijn kantoor inlopen, op zijn bureau ligt een brief. Op die brief staat: *“Kevin was niet de enige mol... ze zitten dichterbij je dan je denkt...”*.

Hij maakt van de brief een propje en gooit hem weg.

De volgende ochtend staan Jens en Devon in het kantoor van Max. De deur is gesloten. Max zit achter zijn bureau met zijn handen in zijn haren.

“Waarover wou je ons spreken?”, vraagt Jens.

“Wie van jullie is het?”.

“Waar heb je het over?”.

“Wie van jullie is de mol? Wie van jullie heeft Kevin geholpen?”.

“Ik weet niet waar je het over hebt Max”.

“Was jij het Jens? Heb jij mij verraden samen met Kevin?”, terwijl Max zijn pistool uit zijn zak pakt kijkt hij richting Devon, *“Of was jij het?”*.

De paniek schiet in Jens zijn ogen doordat het pistool op Devon gericht staat. Devon houdt zijn handen omhoog. Jens probeert langzaam naar Max toe te lopen.

“We hebben geen idee waar je het over hebt Max... waarom doe je je wapen niet omlaag?”, zegt hij rustig.

Opeens richt Max zijn pistool op Jens.

“Eén van jullie twee is het, wie! Vertel op of ik ga de keuze maken! Die keuze gaan jullie beide niet leuk vinden!”, dreigt hij.

Jens weet niet meer hoe hij zichzelf en Devon hieruit kan helpen, hij ziet nog maar één optie voor zich... *“Ik- Ik was het”*, stottert hij voorzichtig.

“Wat zeg je daar? Zeg het eens wat luider”.

“Ik was het”, hij slikt, *“Je wil dat iemand naar voren stapt, ik was het, straf mij! Maar laat mijn broertje buiten dit!”*.

Nu realiseert Devon ook wat Jens zojuist heeft gedaan, *“W-Wat?...”*, zegt hij zachtjes.

Max kan niet geloven wat hij zojuist heeft gehoord, Jens, zijn beste vriend, heeft hem verraden. Van shock laat hij het wapen een beetje zakken, hij ziet een waas voor zijn ogen. Dan zet hij zijn gevoel uit.

“Jens, Jens, Jens, waarom?”, vraagt Max, *“Ik dacht dat ik je kon vertrouwen!”*, roept hij erachteraan met een brok in zijn keel.

“Dat kon je ook, totdat jij te ver ging met de macht die naar je hoofd steeg! Je bent niet meer wie je ooit was!”.

“Ik- Ik had dit niet verwacht... morgen zul jij je straf ontvangen.

Devon, sluit deze verrader op!”.

Devon, die nog steeds in waas zat door wat er zojuist is gebeurd, schrikt wakker door het bevel van Max. *“J-Ja, ja is goed”*, stottert hij.

Max pakt handboeien uit zijn la en gooit ze naar Devon die even twijfelt maar Jens dan uiteindelijk toch in de boeien slaat. Met zijn

tweeën verlaten ze het kantoor van Max die met zijn handen in zijn haren zit.

Devon loopt samen met de geboeide Jens door de boerderij heen, iedereen kijkt ze vragend aan. Het voelt voor Devon alsof de tijd in slow-motion beweegt, hij beseft nog steeds niet wat er zojuist gebeurd is en wat er gaat gebeuren. Wanneer ze langs Ryan en Kasper lopen kijkt Devon ze aan met een bezorgde blik. Ze lopen naar de kelder van de boerderij toe waar hij Jens in een cel stopt. *“W-Waarom zei je dat jij het was?”*, vraagt Devon.

“Zodat hij jou niets zou doen”.

“Hij gaat je doden”, snikt hij.

“Als ik niets had gezegd, waren wij beide dood geweest”, hij slikt, *“Jij hebt nu tenminste nog de kans om te leven, een kans om ons plan voort te zetten”.*

“Ik zal je niet teleurstellen”.

“Dat weet ik broertje van me, jij hebt mij nog nooit teleurgesteld. Ik ben blij dat ik jou broer ben”.

“Ik wil niet dat je sterft”, snikt hij terwijl er tranen over zijn wangen beginnen te rollen.

Jens steekt zijn handen door de tralies en pakt Devon beet, hij kijkt Devon recht in zijn ogen aan.

“Wat er ook gebeurt, onthoudt dat ik altijd bij je zal zijn”.

“Ik hou van je”.

“Ik ook van jou, broertje van me”, hij snikt, *“Ga nu maar naar je kamer toe en laat mij alleen, je ziet mij morgen weer”.*

“O-Oké”.

Devon verlaat de kelder en gaat naar zijn kamer. Zodra hij de kelder heeft verlaten zakt Jens naar de grond. Hij haalt zijn handen door zijn haren heen terwijl de tranen beginnen te rollen, het lukt hem niet meer om zich groot te houden.

Zodra Devon bij zijn kamer aankomt ziet hij Ryan en Kasper voor zijn deur staan, hij veegt zijn tranen weg en loopt op hen af.

“Devon?”, begint Kasper voorzichtig als hij de blik van Devon's gezicht ziet.

“Niet hier, kom mee naar binnen”.

Met zijn drieën lopen ze naar binnen toe, zodra ze binnen zijn doet Devon de deur achter hen op slot, waarna hij op zijn bed instort.

Ryan vraagt waarom Jens die handboeien om had en werd afgevoerd. Devon legt uit dat iemand hun heeft verraden, dat iemand heeft verteld dat Jens en Kevin samenwerkten. Kasper en Ryan schrikken beide van dit antwoord.

"Fuck, weten we wie het heeft gedaan? Wie ons heeft verraden?", vraagt Ryan.

"Nee, die persoon moet blij zijn dat ik het niet weet".

"Wat gaat er nu met Jens gebeuren?", vraagt Kasper voorzichtig. Devon legt uit wat Max gezegd heeft, hij verteld ook dat hij ervan uitgaat dat Jens dezelfde straf krijgt als Kevin, de doodstraf. Het besef komt nu binnen bij Kasper en Ryan, ze gaan erbij zitten.

"Het spijt me Devon", zegt Ryan, *"Dat ze Jens hebben gepakt".*

"We kunnen er niets meer aan doen, niemand zag dit aankomen. Jullie kunnen gaan, ik ga mijn bed in".

"Is goed", antwoordt Kasper, *"Kom Ryan".*

Kasper haalt de deur van het slot af en verlaat dan samen met Ryan de kamer. Zodra ze weg zijn gaat Devon liggen, hij staart naar het plafond terwijl de tranen over zijn wangen rollen.

De volgende dag is aangebroken... de hele boerderij staat op het verzamelpunt voor het podium. Er hangt een grillige sfeer, niemand die echt praat, alleen maar verwarring over wat er aan de hand is. Devon komt langzaam het podium oplopen met de geboeide Jens bij zich en loopt naar Max toe die Jens woedend aankijkt.

"We hebben een mol gevonden! Iemand die wij nooit hadden verwacht!... Jens Driessen!", roept Max.

Er valt een plotselinge stilte, je zou er een speld kunnen horen vallen, niemand weet hoe ze moeten reageren op dit nieuws. Max pakt Jens bij zijn schouder beet en duwt hem op zijn knieën, Jens heeft een waas voor zijn ogen terwijl hij naar beneden zakt.

"Blijkbaar was mijn voorbeeld niet goed genoeg voor sommige mensen onder ons!", roept Max, *"Daarom zal ik een nieuw voorbeeld moeten geven"*, zegt hij erachteraan met een brok in zijn keel.

Max pakt zijn pistool uit zijn binnenzak en laadt hem, zijn handen trillen maar hij verbergt het. Jens kijkt op naar Max, hij kijkt hem recht in zijn ogen aan. Opeens geeft hij het pistool aan Devon, die niet weet hoe hij moet reageren.

"W-Wat wil je dat ik hiermee doe?", fluistert hij.

Fluisterend antwoordt hij, *"Ik wil dat jij de straf voor je broer uitvoert"*.

Opeens laat Max goed zien aan het publiek dat Devon het pistool vasthoudt. Hij kijkt Jens met een grijns aan.

"Devon Driessen, Jens zijn eigen bloed zal de straf gaan uitvoeren! Hij zal een kogel door het hoofd van zijn broer heen gaan schieten!", roept hij.

Je hoort schrikreacties vanuit het publiek.

“Wat?!” vraagt Devon meteen.

“Jij gaat dit doen... dat is een bevel”

“Ik- ik wil dit niet”.

“Nogmaals, dit is een bevel!”.

Met moeite en tegenzin gaat Devon naast Jens staan, zijn handen trillen, hij voelt zich lichtjes in zijn hoofd, hij probeert zich groot te houden maar het lukt niet helemaal. Jens kijkt hem recht in zijn ogen aan, ook hij heeft tranen.

“Het is al goed”, fluistert Jens, “Doe het gewoon, dan ben je ervanaf”.

“Ik... Ik kan het niet, je bent mijn broer”, snikt hij.

“Onthoudt wat ik heb gezegd in de cel... het maakt niet uit wat er gebeurt, ik zal altijd bij je blijven... het belangrijkste is dat jij het overleeft. Voor ons beide”. De brok in zijn keel is te horen.

“Ik ben niet sterk genoeg...”, snikt hij.

“Je bent sterker dan je zelf denkt, dat heb ik altijd al in je gezien”, hij slikt, “Doe het, voordat Max jou straks iets aandoet”.

Max wordt duidelijk ongeduldig.

“Waarom duurt het zo lang? Hup, hup, opschieten!”, zegt hij.

Niemand reageert op hem. De grillige stilte blijft hangen.

“Doe het... nu”, fluistert Jens naar Devon.

“Ik- Ik hou van je”, snikt hij.

“Ik ook van jou, broertje van me”, zegt hij terwijl de tranen over zijn wangen rollen, “Sluit je ogen...”.

Langzaam verzamelt Devon de kracht om het pistool op Jens zijn hoofd te zetten, hij sluit zijn ogen, haalt diep adem en schiet. De kogel vliegt door het hoofd van Jens heen, hij is dood. Door de harde knal hoort Devon niets anders dan een harde piep, zodra hij zijn ogen opent en het lijk van zijn broer voor hem ziet, schiet het waas voor zijn ogen. Hij zakt in op zijn knieën terwijl hij begint te huilen. Het pistool laat hij vallen op de grond.

“Dit is wat er gebeurt als jullie mij verraden!”, roept Max naar zijn mensen, “Iedereen kan weer gaan nu!”, zegt hij erachteraan.

Terwijl iedereen de verzamelplaats verlaat staat Devon langzaam op, je ziet een mix van pijn en gevoelloosheid in zijn ogen en gezicht. Hij stapt naar Max toe. Hij doet alles in zijn macht om ervoor te zorgen dat hij Max niet aanvalt en hij zijn kalmte bewaard.

“Waarom moest ik het doen?”.

“Omdat ik wou zien waar je loyaliteit lag, gelukkig ligt het nog bij ons, de boerderij”, hij geeft hem een schouderklop, “Ik ben trots op je Devon”, waarop Devon knikt en het podium verlaat.

Onderweg naar zijn kamer neemt hij Kasper met zich mee. Eenmaal in zijn kamer sluiten ze de deur en gaan ze aan de tafel zitten. Ze zien er beide geschokt uit door de liquidatie van Jens. *“Ik ben het zat!”*, zegt Devon fel terwijl hij zijn vuist op zijn tafel slaat, *“We zetten het plan door!”*.

“Vertel”.

“Wegtrekken van de boerderij, ergens heen gaan waar Max niet de baas is. Jens zijn plan”.

“Als Max hierachter komt zullen wij hetzelfde eindigen als Jens en Kevin”.

“Luister goed Kasper, wij gaan dit doen... Max heeft al genoeg levens verziekt, mijn leven heeft hij verziekt... Max zal boeten voor wat hij ons heeft aangedaan, wat hij mij heeft aangedaan!”.

“Oké dan, ik steun je Devon, dat weet je”, zegt hij, waarop Devon knikt, *“Alleen moeten wij dit slim gaan aanpakken”*.

“Daar heb ik jou voor Kasper... Max zal hier niet mee weg komen, dit gaat ons lukken”. Maakt Devon duidelijk terwijl hij zijn vuist vol woede op de tafel slaat.

HOOFDSTUK 2

Devon staart in zijn kamer naar zijn muur met daarop alle fotolijstjes met hem en Jens erop. Eén van de fotolijstjes heeft hij in zijn handen. Er is geen geluid te horen. Het hoofd van Devon is helemaal leeg. Een traan komt uit zijn oog rollen die vervolgens op het fotolijstje valt die hij vast heeft. Het moment dat de traan het fotolijstje raakt voelt het voor Devon alsof de tijd in slow-motion gaat. Hij laat het fotolijstje vallen en loopt naar zijn muur toe. Uit woede en verdriet begint hij alle fotolijstjes van de muur af te trekken en op de grond te smijten. Zodra het laatste fotolijstje op de grond terecht komt zakt hij in op de vloer vol glasscherven en begint hij te huilen. Hij doet zijn best om zijn tranen in te houden maar het lukt hem niet, hij ademt rustig in en schreeuwt het dan uit van pijn en verdriet...

Ondertussen in het clubhuis van The Veterans zitten Maurice en Edwin met een bezorgde blik tegenover Jeffrey die met zijn handen over elkaar op een stoel zit. Op de achtergrond hoor je muziek van de radio spelen. Maurice gaat met zijn handen in zijn haren zitten. Hij zucht.

“We weten dat jij degene bent geweest die de goederen heeft gestolen Jeffrey”, zegt hij teleurgesteld.

“Oké, dus? Daarmee hielp ik ons clubhuis! Ik zie het probleem er niet van in”.

Jeffrey gaat rechtop zitten en kijkt Maurice met een lach aan.

“Tuurlijk zie jij het probleem er niet van in, dat doe jij nooit!”, snauwt Maurice.

Je hoort een grinnik van Jeffrey, hij kan niet geloven wat hij zojuist heeft gehoord.

“Ik deed het voor jullie!”.

“Het maakt niet uit voor wie jij het deed! Je hoort niet van andere groepen te stelen zonder mijn toestemming!”. Uit frustratie slaat Maurice zijn vuist op het bureau. Hierdoor schrikt Jeffrey, hij kruipt een beetje in zichzelf. Hij kijkt naar de blikken die de mannen voor hem aan hem geven.

“Wat ga je nu met mij doen?”.

Maurice wil het niet zeggen maar doet het dan alsnog: *“Ik- Ik moet je nu overhandigen aan De Zwarte Lotus”.*

“Ga je dat ook doen?”.

“Ik heb geen andere keuze Jeffrey”, roept hij uit frustratie, *“Als ik het niet doe en Max komt erachter... zal hij iedereen hier vermoorden!”.*

“We kunnen ze aanvallen, ze zullen dat nooit verwachten”.

Maurice wrijft over zijn voorhoofd, hij kan niet geloven dat Jeffrey dit zojuist heeft gezegd. Hij geeft aan dat Jeffrey gek is geworden en zij De Zwarte Lotus niet aan zullen vallen. Opeens staat Edwin op en loopt hij naar de deur toe, hij opent de deur en roept twee bendeleden naar hem toe. Dan zegt hij dat ze Jeffrey mee kunnen nemen. De bendeleden komen naar binnen toe en pakken Jeffrey beet. Ze trekken hem het kantoor uit. Terwijl zij dat doen roept hij: *“Jullie maken een grote fout!”*.

Zodra hij het kantoor uit is getrokken sluit Edwin de deur weer. Hij kijkt Maurice meteen aan. *“Doen we hier goed aan?”*.

“We hebben geen andere keuze...”, zucht hij.

Bij de uitgang van The Veterans wordt Jeffrey in een busje geladen door Roy en de twee bendeleden. Hij kijkt Roy vol angst aan. Roy ziet dit maar wil er niet op ingaan.

“Ik wil er niet heen Roy”, smeekt Jeffrey.

“Dan had je niet moeten stelen”.

“Je weet wat ze daar met mij gaan doen!”, reageert hij.

“Dit is niet mijn keuze Jeff”.

Roy opent de deuren van het busje. Je hoort de deuren piepen terwijl ze opengaan. Net voordat Jeffrey in het busje wordt gezet kijkt hij Roy aan. Hij zegt sorry. Voordat Roy kan reageren krijgt hij een kopstoot van Jeffrey, door die kopstoot lukt het hem om het wapen van Roy te stelen. Meteen richt hij het op de andere bendeleden. Langzaam loopt hij naar de bestuurderskant van het busje toe, terwijl hij zijn pistool op Roy en de bendeleden blijft richten stapt hij in. Jeffrey start de motor van het busje en scheurt dan weg bij The Veterans. Roy kijkt toe hoe hij weggrijdt. Meteen loopt hij naar de bendeleden toe en zegt hij dat ze dit nieuws aan Maurice moeten vertellen.

Op de boerderij van De Zwarte Lotus loopt Lars van Veen met zijn wapen in zijn handen langs de omheining van de boerderij als bewaking. Opeens ziet hij een gat in het hek zitten, voorzichtig loopt hij erheen. Door het gaas ziet hij een leeg busje staan en hoort de motor ervan nog draaien. Hij draait zich om en rent meteen naar de boerderij toe. Op de boerderij komt hij Kasper en Ryan tegen in de keuken. Hij kijkt hun in paniek aan en verteld wat hij zojuist heeft gezien. Kasper komt dan met een idee. *“Ryan, jij waarschuwt Max. Lars, wij gaan zoeken naar deze indringer”*, waarop Ryan en Lars knikken.

Ryan rent meteen door naar het kantoor van Max en klopt aan, hij wacht niet op antwoord en opent de deur direct. In het kantoor staan Max en Devon. Ze kijken Ryan vragend aan. Hij vertelt ze wat hij zojuist van Lars heeft gehoord. Max vertelt hem meteen dat hij het alarm moet luiden en de wapens moet pakken. Hij stuurt Devon met hem mee. Net wanneer ze het kantoor uit willen lopen horen ze een gewerschot. Ze kijken elkaar bezorgd aan en rennen op het geluid af.

In de tuin van de boerderij zit de monteur, Thomas, met tranen op zijn knieën. In zijn armen ligt zijn beste vriend met een schotwond in zijn borstkas, hij ademt niet. Finn en Mikey rennen op Thomas af. Ze vragen aan hem wat er is gebeurd. Hij vertelt dat het schot uit de bosjes voor hem kwam. Mikey en Finn kijken elkaar aan en besluiten op onderzoek uit te gaan. Wanneer zij bij de bosjes aankomen zien ze helemaal niemand. Zoekend lopen ze rond totdat Mikey opeens geritsel uit één van de bosjes achter hen hoort komen. Hij tikt Finn aan en wijst ernaar. Voorzichtig sluipen ze op het geluid af. Wanneer ze er bijna zijn komt Jeffrey tevoorschijn, hij probeert Finn neer te schieten maar mist. Finn twijfelt geen seconde en schiet Jeffrey door zijn knie waardoor hij op de grond valt. Hij schreeuwt het uit van de pijn en laat zijn wapen vallen. Finn loopt naar hem toe en trapt hem in zijn buik.

“Kijk eens wie wij hier hebben”, zegt hij.

Mikey wil Jeffrey door zijn hoofd heen schieten. Net voordat hij dat doet houdt Finn hem tegen. Hij kijkt hem met een strenge blik aan en vertelt dat Max hem waarschijnlijk levend wil hebben. Mikey kijkt twijfelachtig naar Finn maar stemt dan toe. Zuchtend stelt hij voor om Jeffrey naar de anderen toe te slepen. Ze pakken de benen van Jeffrey beet en slepen hem terug naar Thomas. Ondertussen staan Max en zijn mensen hen daarop te wachten.

“We hebben de dader gevonden!”, schreeuwt Finn trots naar Max. Max hurkt met een grote grijns voor Jeffrey neer. Teleurgesteld schudt hij zijn hoofd, hij zegt: *“Heb je veel pijn jochie? Zal ik er eens naar kijken?”*.

Hij steekt zijn vinger in de kogelwond waardoor Jeffrey het uitschreeuwt van de pijn, Max lacht, *“De herrieschopper van The Veterans, wat moet jij hier?”*, snauwt hij.

Lachend spuugt Jeffrey op Max zijn schoenen: *“Die kogel had voor jou moeten zijn”*.

Meteen trapt Max hem in zijn gezicht waardoor hij met zijn hoofd op de grond valt. Max zet zijn voet op zijn borstkas en trekt zijn pistool. Hij richt het op het hoofd van Jeffrey, *“Wie heeft jou gestuurd?”*.

Jeffrey houdt zijn kaken stijf op elkaar en kijkt Max boos aan.

“Oh? Je wil niet antwoorden?”

Max hoort op de achtergrond Thomas huilen. Dit maakt hem nog bozer. Hij laadt zijn pistool en kijkt hem met een ijzeren blik aan. Jeffrey sluit zijn ogen en accepteert zijn lot. Net voordat Max wil schieten houdt Finn hem tegen.

“Laat mij het doen”.

Max twijfelt maar geeft dan zijn pistool aan Finn die geen seconde twijfelt en Jeffrey door zijn hoofd schiet. Daarna spuugt hij op zijn lichaam met een trotse blik. Max gaat gehurkt bij Thomas zitten.

“Het spijt me van Caleb”.

“Hij had beter verdiend”, snikt hij.

“We zullen hem begraven”.

Thomas kijkt hem dankbaar aan. Max gaat weer overeind staan en kijkt zijn mensen met een serieuze blik aan. *“Jullie kunnen gaan!”*. Dan gaat ieder zijn eigen gang weer.

Even later staan Max en Devon samen in het kantoor. Ze zitten met hun handen in het haar aan het bureau. Je kan ze bijna horen denken.

“Wat gaan we nu doen?”, vraagt Devon.

“The Veterans hebben een fout gemaakt. Hiervoor zullen zij gestraft moeten worden”.

“Dus je wilt een bezoekje brengen?”

Max staat op en loopt naar zijn kaart toe die aan de muur hangt.

“Ja... dit keer iets minder vriendelijk”, zegt hij kil.

“Hoeveel man wil je mee hebben?”

“Zes man is genoeg. Zorg dat ze wapens en munitie mee hebben”.

Devon staat op, knikt en verlaat dan het kantoor.

Een uur later komen ze aanrijden bij The Veterans met een busje. Ze stoppen bij de ingang. De autodeuren slaan dicht. Gewapend staat de groep voor de ingang. Ryan komt naast Thomas staan en fluistert, *“Weet je zeker dat je dit wil doen?”*.

“Ze hebben Caleb vermoord... ik doe dit voor hem”.

“Zolang je maar niets doms doet”.

Dan lopen ze met zijn allen op The Veterans af. Bij de ingang staan twee bendeleden de wacht te houden. Zodra ze de gewapende groep zien schrikken ze. De bendeleden worden meteen onder schot gehouden. Max eist dat hij Maurice wil spreken.

Voordat de bendeleden antwoord kunnen geven komt Maurice samen met nog twee van zijn mannen naar buiten lopen, waarvan

één zijn oog koelt met een zak ijs. Ze doen meteen hun handen omhoog.

“Ik ben er al, je kan je wapens wegdoen”, zegt Maurice op een kalme toon.

“Dat doen wij niet”, hij zucht teleurgesteld, *“Wat heeft dit te betekenen Maurice? Waarom val je mijn mensen aan!”*.

Door die uitspraak raakt Maurice verwart, hij heeft geen idee waar Max het over heeft.

“Waar heb je het over? Wij zouden jullie nooit aanvallen”.

“Die driftkikker van jullie, ik weet zijn naam niet, hij was bij ons. Hij heeft één van mijn mensen vermoord!”.

Opeens realiseert Maurice waar Max het over heeft.

“Jeffrey?”.

“Als dat zijn naam is”.

Maurice legt uit wat zijn plan met Jeffrey was, dat hij hem wou leveren aan De Zwarte Lotus maar dat Jeffrey toen is ontsnapt. Hij verontschuldigt zich en vertelt dat hij er niets vanaf wist, dat hij dacht dat Jeffrey gevlucht was om zijn straf te ontlopen. Dan kijkt Max naar Mikey, *“Wat denk jij hiervan?”*, vraagt hij.

“Het ziet ernaar uit dat ze de waarheid spreken. We kunnen ze het voordeel van de twijfel geven”.

“Weet je het zeker?”.

“Dit is slechts mijn mening, uiteindelijk ben jij nog steeds de baas”.

“Oké dan...”, hij draait zijn hoofd weer naar Maurice, *“Jullie hebben het gehoord, jullie krijgen het voordeel van de twijfel. Laat zoiets niet nog eens gebeuren”*.

“Dat beloven we, wat hebben jullie eigenlijk met Jeffrey gedaan, als ik vragen mag?”, antwoordt Maurice.

“Een kogel door zijn hoofd”, antwoordt Finn vol trots.

Maurice had het verwacht maar treurt nog steeds.

Net voordat Max met zijn mannen vertrekt, richt hij zijn blik op één van de bendeleden en zegt hij, *“Bloed voor bloed”*, Max richt zijn pistool op hem en haalt de trekker over. De kogel vliegt door zijn hoofd heen. Maurice kijkt geschokt naar hem, *“Nu zitten we weer goed”*, reageert Max dan.

Maurice wil ingrijpen maar durft niets te doen. Hij weet dat hij geen kans maakt tegen De Zwarte Lotus.

Op datzelfde moment op de boerderij is Devon bezig met het leeghalen van Jens zijn kamer. Hij stopt alle spullen van Jens in dozen. Wanneer hij een aantal boeken van de boekenplank afhaalt, ziet hij opeens papieren verstopt liggen. Hij kijkt om zich heen of iemand hem kan zien, dan begint hij de papieren te lezen. Op deze